

ið tað ber til at siga eru fram-
tíðin um nokur ár.

Góður matur og gott veður

Hvønn einasta dag var ym-
ist virksemi, og longu kl. 7
um morgunin skuldu summi
upp at gera hinum morgun-
mat. Onkur úr tí patrúljuni,
ið hevði ábyrgd av matgerð-
ini, skuldi longu kl. 6 avstað
eftir matinum, ið varð byttur
út til øll frá einum stað. Tað
var ein frystikonteynari, har
hvørt líðið fekk ein kassa við
mati, sum tey skuldu gera til.

Maturin var annars rætti-
liga fjølbroyttur, og talan var
um mat úr øllum mögulegum
londum, so øll kundu sleppa
at royndu tað ymiska.

Men hóast tey flestu vóru
væl nøgd við matin – hildu, at
eitt sindur meira av kjóti
kundi verið í matinum – sum
tey finga á jamboree'ini, so
hevði ein hesa viðmerking:
»Tað var nú kortini gott at
koma heim til mammusa
mat!«

Veðrið var av tí allarbesta
allar dagarnar og hitin lá um
30 stig. Bert ta einu ferðin var
eitt sindur av sirmi, men tað
vardi ikki longur enn einar
fimm minuttir.

»Tá hetta sirmið var, vórðu
fleiri so gláð, at tey fóru at
klappa.« greiða skótarnir frá.

Rimmar fyrvær

Baði tá jamboree'in varð
sett og tá endahátíðin var,
gjördu fyrireikararnir nógv
burtúr, umframt at fleiri
stór tiltøk eisini vóru hinar
dagarnar.

Tá alt endaði, varð eitt nú
skipað fyri einum rimmar
fyrværki, ið avgjort var størri
enn nakað annað, føroysku
skótarnir høvdu upplivað
aðrastaðni. Tey siga, at fyr-
verkíð í Tivoli er vatn aftur-
imóti.

»Tað vardi í ein hálvan
tima og var heilt ótrúliga vak-
urt at siggja. Og aftaná var so
ein konsert, har onkur vendi
plátum og eisini onkur sang.
Tað var sera hugnaligt,« siga
teir fyra skótarnir.

»Eisini var tað rættliga
stuttligt, tá sigliparadan var
mitt á leguni. Tá steðgaði
tvey stór skip beint uttan fyri

leguna, og tey høvdu stór
jós- og ljóðanlegg umborð,
og tá eiddaði tað við, at øll fóru
í vatnið at dansa.«

Ein onnur stór uppliving
fyri føroysku skótarnar var
eisini felagsgudstænastan,
ið varð hildin sunnudagin,
midskeiðis á jamboree'ini.

»Har vóru allir teir stóru
átrúnaðirnir savnaðir. Baði
muslimskir, jødiskir, hindu-
istiskir, buddhistiskir, katól-
skir og kristnir tekstir vórðu
upplisnir, og so var eisini eitt
kór og sang. Tað var rætti-
liga sjaldsamt at vera við til
eina so vorðna gudstænastu,
ið var rættliga nógv øðrvísi
enn tað, vit annars vanliga
seta í samband við eina
gudstænastu,« siga teir fyra
føroysku skótarnir.

Bjóðaðu turran fisk og spik

Tann eina dagin var eisini
ein norðurlendskur dagur,
har føroysku skótarnir sam-
an við svensjum, dansjum,
islandskum, grønlandskum,
finskum og norsku skótum
skipaðu fyri einum tiltaki, ið
hevði felagsheitið »Viking-
ar«.

Tað, sum teir føroysku
skótarnir høvdu á skranni,
var eitt nú at bregda, tólvta,
stoypa tórshamarar og glim-
ing. Men harumframt lótu
teir eisini gestirnir í teirra
legu hendan dagin sleppa at
roynda føroyskan mat, og við
sær høvdu teir eitt nú turran
fisk og spik, men tað tóktist
ikkj akkurat gerast livrættur
hjá nøkrum av teimum, ið har
royndu serliga føroyska mat-
in fyri fyrstu ferð.

»Um kveldið varð eisini
farið út til onnur at eta, og
nøkur av okkum vóru tað
eina kveldið hjá japanarum,
har vit eitt nú sluppu at royndu
ein sjaldsaman japanskan
rætt, ið minti eitt sindur um
spaghetti, men var okkurt
annað. Hetta var so sjaldsam-
ur matur, at japanararnir ikki
untu sær sjálvir at fáa sær,
men bert góvu gestunum,«
greiða skótarnir frá.

Nýggjar vínir

Tá jamboree'in endaði,
fingu øll postkort, har tey
skuldu skriva eina heilsan

við ynski um frið á, og eisini
skuldu tey seta adressuna
hjá sær á. Øll kortini vórðu
savnað saman og síðani bytt
út, so øll aftaná finga eina
heilsan frá onkrum øðrum,
og samstundis eina adressu,

so fólk – um tey høvdu hug-
aftaná kundu skriva til tann,
tey høvdu adressuna hjá.

Jamboree'in endaði leyg-
ardagin 11. august, og skót-
arnir úr Føroyum fóru so aft-
ur við bussi til Esbjerg, har

Veðrið var sera gott allar dagarnar – hitin lá alla tíðina
um 30 stig – og bert ein dag var sirm, men tað vardi
bert í einar fimm minuttir. Tá klappaðu meng...

tey biðaðu í nakrar timar, til
tey sluppu avstað við »Norr-
önu« aftur til Føroya.

Føroysku skótarnir vóru
sera væl nøgdir við alla ferð-
ina, og siga teir, at hetta var
ein ógloymilig uppliving, ið
fer at standa í minninum fyri
livið.

Onkur teirra heldur, at tað
var akkurat passaligt at vera
á leguni hesar ellivu dagarn-
ar, meðan onkur kundi hugs-
að sær, at jamboree'in var í
tveir vikur aftrat...

hj.

Umframt at vera við í øllum
tí nógva, ið var á skranni á
jamboree'ini, finga skót-
arnir eisini høvi at læra
nýggjar vínir at kenna undir
slagorðinum »Future is
now« – »Framtíðin er nú«

Hóast tey gjøgnumgang-
andi lótu væl at matinum,
so helt onkur av føroysku
skótunum, at »tað var gott
at koma heimaftur til matin
hjá mammu...«

